

Sense crucificats

Dij, 5/11/2009 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

No sé si el Tribunal Europeu dels Drets Humans té raó o no en la sentència que obliga a fer desaparèixer de les aules els crucifixes o de qualsevol altre signe relacionat amb una tradició religiosa, presa -per cert- per unanimitat dels magistrats i que obliga a indemnitzar la denunciante amb cinc-mil euros per danys morals. Caram.

No ho sé, dic. Però els arguments que hem conegut a través dels mitjans (vegeu [El País](#)) em semblen absolutament ideologitzats i, a la llarga, perillosos. En primer lloc, perquè la creu no és tan sols un símbol religiós. D'entrada, té tan sols *efecte* religiós per als qui es reconeixen en aquest símbol... pels altres hauria de ser decoratiu, o informatiu respecte al context cultural, com els gegants, un mapa o un quadre. En segon lloc, perquè qualsevol informació simbòlica sobre el context socio-cultural no ha de ser pas negativa, inclosa la religiosa. Per què la religió (cristiana en països de tradició cristiana) i tot el que s'hi relaciona simbòlicament és vist com a *reductor* o exclusiu? En tercer lloc perquè, pots a fer (i ara que tenim ciutats educadores), aquest nou tabú de visibilitat podria estendre's a molts altres àmbits de la vida quotidiana: als cementiris, a les façanes, a les capelletes de carrer, als escuts catalans que comparteixen la Creu de Sant Jordi, a la Creu de Sant Jordi mateixa que atorga la Generalitat... Passarem de la ciutat educadora a la ciutat asèptica, sense memòria.

✘ Però l'argument millor que he trobat darrerament per defensar la vigència de la creu en l'espai públic, i en les institucions públiques, la feia fa pocs dies José Ignacio González Faus (poc sospitós de conservadurisme) a [La Vanguardia](#) (ho sento, no tinc més enllaç que aquest) el passat 25 d'octubre. Aquesta demanda d'eliminació de la creu a les escoles, diu Faus, "*ens fa veure un cop més que el significat d'aquest símbol creient no és només religiós sinó cultural. Als pares que promouen aquesta causa els demanaria que es preguntin sincerament què és el que volen allunyar: si el record de Jesús Natzaret o la memòria dels crucificats de la terra. Prescindint de qui hom cregui que és el crucificat, aquest és una víctima cruel del poder. Treure'l a seques té el perill de substituir una víctima per un buit. Prometre davant algú clavats en una creu no és com prometre davant el no-res o davant un retrat del rei*". Potser els senyors magistrats tenen aquest problema.

Deia la denunciant, a la seva demanda de 2002, que "*el crucifix té darrera moltíssims significats negatius, a partir de la discriminació de les dones i els homosexuals*". No tindrà, també, molts significats positius, a partir del reconeixement del dolor, de la 'crucifixió, de l'orgull i l'alliberament de tantes i tantes persones discriminades i vexades, com les [dones](#) o els [gais](#)?

Fotos: De Bettina Rheims & Serge Bramly, de la sèrie "I.N.R.I", i Creu de Sant Jordi.

Vegeu també els posts [Calendari papanata](#), [L'orgull i la repressió](#), [La religió a l'espai públic](#), [Setmana Santa a "El Socialista"](#), [El martiri de Sant Felip a Palestina](#), [El tríptic de Rheims](#).

: